

31.

Tenhle sen se mi zdál už dávno, ale moc dobře si ho pamatuju, hlavně proto, že byl hrozně deprimující! Bylo to asi takhle. Když jsme přijeli z tábora na Krávovně z třetího běhu, začala už škola, ale já jsem se hrozně chtěla na tábor vrátit, protože se mi tam líbilo. Řekla jsem to Želvě a ta mi oznámila, že dneska odpoledne se znova jede na Krávovnu. Nebylo to ale bourání stanů, prostě se prodloužil tábor o celý týden. Nadšeně jsem do batohu hodila blok s tužkou, lžící a hrnek a rozběhla jsem se ke klubovně. Doma jsem nic neřekla a ani mobil jsem si nevzala, protože se stejně nedal nabíjet. Šťastně jsme dorazili na Krávovnu a mě polilo horko, protože jsem si uvědomila, že vůbec nic s sebou nemám, ale vzápětí jsem si řekla, že je to jedno, protože jsem na táboře a nemusím myslet na školu. Vedoucí nás rozdělili do stanů a já jsem řekla Želvě, která byla ve stanu se mnou, že vůbec nic s sebou nemám, jenom blok a tužku, lžící a hrnek a že jsem si nestihla nachystat ani oblečení. Želva na mě vykulila oči a hned běžela za Wimpym, aby mu oznámila, co jsem jí řekla. Já jsem samozřejmě nechtěla, aby to kdokoli z tábora věděl, protože to byla hrozná ostuda, ale bohužel se to během minutky rozkřiklo a všichni se mi smáli. Wimpy rozhodl, že se mnou pojede Doktorka do Třeboně a koupí mi nějaké oblečení, ale za moje peníze. Když jsem zjistila, že žádné nemám, rozhodl Wimpy vypadající, že každou chvíli omdlí, ať mi Doktorka koupí nějaké oblečení za své peníze a Doktorka byla tudíž otrávená a pořád měla nějaký hloupý hlášky a kecy, až jí Wimpy do tý Třeboně skoro odtáhl. V Třeboni to ale vypadalo úplně jinak. Místo náměstí se táhla dlouhá ulice až do nedohledna a celou jí lemovaly domy s obchodama a taky tam byli hlavně Vietnamci, kterým vůbec nebylo rozumět. Doktorka se tvářila kysele a nebyla s ní žádná řeč a já jsem poprvé začala litovat, že jsem jela na Krávovnu.

Škabeta, 24.3.2006